

Priesterības kvorums

Elders Henrijs B. Airings
no Divpadsmit Apustuļu kvoruma

Kvoruma spēks lielā mērā ir atkarīgs tā, cik pilnīgi tā locekļi ir vienoti taisnīgumā.

Es esmu pateicīgs, ka varu būt ar jums kopā šajā lielajā priesterības sanāksmē. Mēs visi esam priesterības kvoruma locekļi. Tas jums var nebūt nozīmīgi, bet tas ir nozīmīgi man. Es tiku ordinēts par diakonu Ārona priesterībā maziņā Baznīcas draudzē. Draudzē bija tikai viena ģimene. Es biju vienīgais diakons un mans brālis bija vienīgais skolotājs.

Tāpēc es zinu, ko nozīmē lietot priesterību vienatnē, nekalpojot kvorumā kopā ar citiem. Es šajā mazajā draudzē biju apmierināts bez kvoruma. Es nemaz nezināju, ka man kaut kā trūkst. Un tad mana ģimene pārcēlās pāri kontinentam, kur bija daudzi priesterības nesēji un stipri kvorumi.

Gadu gaitā esmu mācījies, ka spēks kvorumā nav atkarīgs no priesterības nesēju skaita, kas ir tajā. Tas nenāk arī automātiski no locekļu vecuma un brieduma. Drīzāk kvoruma spēks lielā mērā ir atkarīgs tā, cik pilnīgi tā locekļi ir vienoti taisnīgumā. Šo vienotību stiprā priesterības kvorumā nevar salīdzināt ne ar ko citu, ko esmu piedzīvojis sporta komandā vai klubā, vai kādā citā organizācijā pasaulē.

Almas vārdi, kas pierakstīti Mosijas grāmatā, ir ļoti tuvi, lai raksturotu vienotību, ko es esmu izjutis stiprākajos priesterības kvorumos:

„Un viņš pavēlēja tiem, lai nebūtu strīdu viņu starpā, bet lai viņi vienprātīgi raudzītos uz priekšu, ar vienu ticību un vienu kristīšanos, sasaistījuši savas sirdis vienotībā un mīlestībā cits pret citu.”¹

Alma pat teica saviem ļaudīm, kā pretendēt uz šādu vienotību. Viņš tiem teica, ka tiem jāsludina neko citu, kā vien grēku nožēlošanu un ticību Tam Kungam, kas ir atpestījis Savu tautu.²

Tas, ko Alma mācīja un kas ir patiesība jebkurā vienotā priesterības kvorumā, ko esmu redzējis, ir tas, ka tā locekļu sirdis ir izmainītas caur Jēzus Kristus veikto Grēku Izpirkšanu. Tādā veidā to sirdis ir kļuvušas cieši sasaistītas.

Jūs varat saprast, kāpēc Tas Kungs uzliek kvorumu prezidentiem vadīt tādā veidā, kā Viņš vēlas. Mācību un Derības 107. nodaļā Viņš lieto gandrīz tos pašus vārdus, raksturojot prezidenta pienākumus katrā kvorumā. Diakonu kvoruma prezidentam ir jāmāca saviem kvoruma locekļiem to pienākumu, kā „tas ir dots saskaņā ar derībām.”³ Skolotāju kvoruma prezidentam ir jāmāca tā locekļiem to pienākumus, „kā dots derībās.”⁴ Priesteru kvoruma prezidentam, kas ir bīskaps, ir pavēlēts „prezidēt pār četrdesmit astoņiem priesteriem un apspriesties ar tiem, mācīt tiem viņu amata pienākumus, kā dots derībās.”⁵

Elderu kvoruma prezidentam ir šāds uzdevums:

„Vēl — eldera amata prezidenta pienākums ir prezidēt pār deviņdesmit sešiem elderiem un apspriesties ar tiem, un mācīt tos saskaņā ar derībām.”⁶

Viegli saprast, kāpēc Dievs vēlas, lai Viņa kvorumi tiktu mācīti „saskaņā ar derībām.” Derības ir svēti apsolījumi. Debesu Tēvs ir mums visiem apsolījis mūžīgo dzīvi, ja mēs slēdzam un turam derības. Piemēram, mēs saņemam priesterību ar derību būt uzticīgiem, palīdzot Viņam Viņa darbā. Cilvēki, kas tiek kristīti Viņa Baznīcā, apsola būt ar ticību Jēzum Kristum, nožēlot grēkus un turēt Viņa baušļus. Katra derība prasa ticību Jēzum Kristum un paklausību Viņa baušļiem, lai pretendētu uz piedošanu un attīrītu sirdi, kas nepieciešams, lai iemantotu mūžīgo dzīvi, vislielāko no Dieva dāvanām.

Jūs varētu jautāt — vai tas nozīmē, ka katrai stundai kворumā jābūt vienīgi par ticību un grēku nožēlošanu? Protams, nē. Taču tas nozīmē, ka skolotājam un tiem, kas piedalās, vienmēr jābūt ar vēlēšanos nest Tā Kunga Garu locekļu sirdīs, kas atrodas klasē, lai radītu ticību un apņemšanos nožēlot grēkus un būt tīriem.

Un šī vēlēšanās iet tālāk par klases sienām, kur satiekas kvorums. Patiesi vienotā kворumā šī vēlēšanās izplatās uz visiem locekļiem, lai kur tie būtu.

Es to redzēju pirms dažiem gadiem diakonu kворumā, kur es biju aicināts mācīt stundas. Daži no diakoniem laiku pa laikam uz kворuma sapulcēm neieradās. Es zināju, ka mācīšana tajā kворumā, tāpat kā katrā kворumā, ir prezidenta atbildība, kuram ir atslēgas. Viņam jāsež padomē kopā ar visiem. Un tādēļ man par ieradumu kļuva vaicāt pēc padoma tam, kuram ir atbildība no Dieva, vaicājot: „Ko tu domā, kas man būtu jā māca?”

Es mācījos sekot viņa padomam, jo es zināju, ka Dievs viņam ir devis atbildību mācīt sava kворuma locekļus. Kādu svētdienu es zināju, ka Dievs ir pagodinājis jaunā kворuma prezidenta uzdevumu. Es mācīju diakonus. Es pamanīju tukšu krēslu. Uz krēsla atradās ierakstīšanas iekārta. Un es varēju redzēt, ka tā darbojas. Kad beidzās stunda, zēns, kas sēdēja blakus tukšajam krēslam, paņēma ierakstītāju. Kad viņš sāka doties prom, es viņam vaicāju, kādēļ viņš ierakstīja mūsu sarunu. Viņš pasmaidīja un teica, ka kāds cits diakons bija tam pateicis, ka viņš tajā dienā nebūs klasē. Viņš nesa ierakstu savam draugam uz mājām, lai viņš varētu dzirdēt mūsu stundu.

Es uzticējos atbildībai, kas bija dota jaunajam kворuma prezidentam. Un tā nāca palīdzība no debesīm. Nāca Gars, lai aizskartu locekļus tajā telpā un sūtītu kādu pie drauga, lai censtos stiprināt tā ticību un vadīto to uz grēku nožēlošanu. Diakons, kas nesa ierakstītāju, bija mācījies saskaņā ar derībām, un viņš tiecās palīdzēt savam draugam un kворuma locekļiem, saskaņā ar derībām.

Priesterības kворuma locekļi tiek mācīti vairākos veidos, nevis tikai klases stundās. Kvorums ir kalpošanas vienība un tā locekļi mācās savā kalpošanā. Kvorums kopumā var vairāk kalpot, nekā tā locekļi var kalpot atsevišķi. Un tas spēks pieaug vairāk reizes nekā tā locekļi. Katram kворumam ir vadītājs ar pilnvarām un atbildību, lai vadītu priesterības kalpošanu. Es esmu redzējis spēku, kas rodas, kad kvorumi ir aicināti pārceļties, palīdzēt nelaimju brīžos. Atkal un atkal cilvēki ārpus Baznīcas ir man izteikuši izbrīnu un apbrīnu par Baznīcas efektivitāti, lai organizētu palīdzības sniegšanu. Tas tiem liekas kā brīnums. Visā priesterības kalpošanā spēka brīnums rodas tādēļ, ka vadītāji un locekļi godā to pilnvaras, kas vada kalpošanu priesterības kворumos visā pasaulē.

Spēka brīnumi var rasties, kad kворumi tiecas kalpot citiem. Tāpat tie rodas, kad priesterības kalpošana tiek sniegta kворuma locekļiem. Diakonu kворuma prezidents kādu svētdienu agri pirms kворuma sapulces satikās ar saviem padomniekiem un kворuma sekretāru. Pēc lūgšanu pilnas apdomāšanas padomē viņš sajuta iedvesmu aicināt diakonu, lai tas uz nākošo kворuma sapulci uzaicina citu diakonu, kurš nekad nav apmeklējis. Viņš zināja, ka diakonam, kurš nekad nebija apmeklējis, bija tēvs, kurš nebija Baznīcas loceklis un ka viņa mātei bija maza interese par Baznīcu.

Nozīmētais diakons pieņēma sava prezidenta aicinājumu sazināties ar zēnu. Viņš devās. Es redzēju, kā viņš gāja. Viņš gāja mazliet negribīgi, it kā tas būtu grūts uzdevums. Zēns, kuru viņš uzaicināja nākt kopā ar to uz kворumu, atnāca tikai dažas reizes, pirms viņa ģimene aizbrauca projām. Pēc daudziem gadiem es biju staba konferencē tūkstošiem jūdžu attālumā no vietas, kur satikās diakonu kворums. Starp konferences sapulcēm kāds vīrs, ko es nepazinu, pienāca pie manis un jautāja, vai es kādu pazīstot. Viņš man nosauca vārdu. Tas bija zēns, kuru aicināja tā diakonu kворuma prezidents, lai meklētu un rūpētos par vienu pazudušu avi. Vīrs man teica: „Vai jūs pateiksities viņam manā vietā? Es esmu vecaistēvs tam zēnam, ko viņš uzaicināja uz diakonu kворumu pirms daudziem gadiem. Viņš ir pieaudzis tagad. Taču viņš joprojām runā ar mani par diakonu, kurš to uzaicināja iet kopā ar viņu uz baznīcu.”

Viņam acīs bija asaras, un arī manējās. Jaunais kворuma prezidents bija iedvesmots, lai sniegtos pēc sava kворuma pazudušā locekļa. Viņš bija iedvesmots sūtīt zēnu kalpošanas uzdevumā. Šis prezidents bija darījis to, ko būtu darījis Skolotājs. Un laika gaitā jaunais prezidents apmācīja jauno priesterības nesēju tā pienākumu kalpot citiem saskaņā ar derībām. Sirdis bija sasaistītas, un tās joprojām bija saistītas pēc vairāk nekā 20 gadiem un neskatoties uz tūkstošiem jūdžu attālumu. Kворuma vienotība saglabājas, kad tā tiek kaldināta Tā Kunga kalpošanā un Tā Kunga veidā.

Viena no stipra kворuma iezīmēm ir brālības jūtas starp tā locekļiem. Tie rūpējas cits par citu. Tie palīdz cits citam. Kворumu prezidenti vislabāk var veidot šo brālību, ja tie atceras Tā Kunga mērķi kворuma vienotībai. Protams, ka tie palīdzēs cits citam. Taču tas ir kas vairāk. Tas ir — ka tie pacels un iedrošinās cits citu kalpot taisnīgumā kopā ar Skolotāju Viņa darbā, lai sniegtu mūžīgo dzīvi Debesu Tēva bērniem.

To saprotot, izmainīsies veids, kā mēs cenšamies veidot brālību kворumā. Piemēram, tas var pat izmainīt veidu, kā skolotāju kворums spēlē basketbolu. Locekļi var cerēt veidot brālību, nevis tikai uzvarēt spēli. Tie var izvēlēties uzaicināt zēnu, kurš vienmēr tiek atstāts ārpusē, jo tas nespēlē pārāk labi. Ja viņš to pieņem un nāk, kворuma locekļi visdrīzāk laidīs bumbu vairāk garām, lai dotu iespēju zēnam mest bumbu, īpaši, ja zēns nav pārāk labs metējs. Pēc divdesmit gadiem tie var neatcerēties, vai tie tajā vakarā uzvarēja, bet tie vienmēr atcerēsies, kā tie kopā spēlēja un kāpēc — un kura komanda tā bija. Tas bija Tas Kungs, kurš teica: „Ja jūs neesat vienoti, jūs neesat Mani.”⁷

Izpratne, kādēļ Tas Kungs vēlas brālību, var izmainīt veidu, kā tiek plānots elduru kворuma pasākums. Es esmu bijis pasākumā, kur vīrietis, kurš to plānoja, bija jaunpievērtais Baznīcā. Evaņģēlija atrašana bija vislabākais, kas ar viņu jebkad bija noticis. Tādēļ kaimiņi un draugi, kuri vēl nebija Baznīcas locekļi, tika uzaicināti uz pasākumu. Es joprojām atceros brālības sajūtu, kad mēs ar tiem runājām par to, ko Baznīca mums nozīmē. Es tajā pasākumā sajutu vairāk nekā brālību ar priesterības brāļiem. Skolotājs uzaicināja Savus mācekļus Savā pirmajā Divpadsmito kворumā Savas

kalpošanas uz zemes laikā šādā veidā: „Nāciet Man līdzi, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.”⁸ Un tā vakara pasākumā es jutu, ka es biju Skolotāja un Viņa mācekļu brālībā, kļūstot par to, ko Viņš vēlas, lai mēs būtu.

Es biju svētīts ar tādu pat brālības sajūtu no priesterības vadītāja, kad es biju Ārona priesterībā. Viņš saprata, kā veidot priesterības brālību, kas var saglabāties. Viņš sarunāja ar kokmateriālu īpašnieku, ka mēs veltīsim kādu pēcpusdienu, skaldot malku un liekot to saišķos. Saišķi bija domāti atraitnēm, lai tām būtu siltums ziemas aukstumā. Es joprojām atceros brālības siltumu, ko es izjutu kopā ar saviem priesterības brāļiem. Taču vēl vairāk es atceros sajūtu, ka es darīju, ko būtu darījis Glābējs. Un tā es jutu brālību ar Viņu. Mēs varam veidot šo dārgo brālību mūsu kvorumos šajā dzīvē un tad mums tā var būt mūžīgi, slavā un mūsu ģimenē, ja mēs dzīvojam saskaņā ar derībām.

Mana lūgšana ir, lai jūs pieņemtu Tā Kunga aicinājumu kļūt vienotiem — kā vienam — mūsu priesterības kvorumos. Viņš ir iezīmējis ceļu. Un Viņš ir apsolījis mums, ka ar Viņa palīdzību labi kvorumi var kļūt lieliski kvorumi. Viņš vēlas, lai mums tā būtu. Un es zinu, ka Viņam vajadzīgi stiprāki kvorumi, lai svētītu mūsu Debesu Tēva bērnus, saskaņā ar derībām. Man ir ticība, ka tā būs.

Es zinu, ka mūsu Debesu Tēvs dzīvo. Es zinu, ka Viņa Dēls, Jēzus Kristus, izpirka mūsu grēkus un arī katra, ko mēs jebkad satiksim. Viņš ir augšāmcēlies. Viņš dzīvo. Viņš vada Savu Baznīcu. Viņš tur priesterības atslēgas. Caur iedvesmu tiem, kuri tur Baznīcas atslēgas, Viņš aicina katru prezidentu katrā priesterības kvorumā. Es liecinu, ka priesterība tika atjaunota ar visām tās atslēgām Džozefam Smitam. Un es sniedzu svinīgu liecību, ka šīs atslēgas ir nodotas līdz mūsdienām Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentam, kurš ir priesterības prezidents uz visas zemes.

To es liecinu Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mosijas 18:21.
2. Skat. Mosijas 18:20.
3. M&D 107:85.
4. M&D 107: 86.
5. M&D 107:87.
6. M&D 107:89.
7. M&D 38:27.
8. Mateja 4:19.